

въ Търново, гдѣто се срѣщнали съ единъ Брашовски търговецъ. Отъ дума на дума, когато еднитѣ си разправили положението, а търговеца изложилъ условията за градинарство въ Брашовъ, послѣдния ги придумалъ да идатъ тамъ и да продължатъ занаятието си. Така и станало ¹⁾. Отъ тогава нататкъ българскитѣ градинари почнали да излизатъ вече вѣнъ отъ границитѣ на обширната турска имперія и постепенно да си пробиватъ пѣтъ не само въ Австро-Унгарія, но и въ Влашко и Молдавия, въ Русия, Германия, Франция и т. н.

Къмъ тоя произходъ на нашето градинарство трѣбва да добавимъ слѣднитѣ днѣ бѣлѣжки: 1) отиването на Лѣсковци и др. въ Цариградъ, като работници, не е импулсирано отъ економически причини, а е единъ отъ възлитѣ на старата турска военно-административна организация. Извѣстенъ е, напримѣръ, тѣй нарѣчения *войнишки институтъ* на българитѣ отъ цѣли села и области въ бившата турска имперія. Тоя институтъ си водеше началото отъ старобългарската военно-правна организация и прѣмина у турцитѣ въ второ издание ²⁾. Първитѣ български *войнишки тайфи* въ началото на робството, зачислени къмъ тѣй нарѣченитѣ *войнакъ-куралери*, бѣха доброволчески отряди въ турската войска и прѣминаха послѣдователно прѣзъ послѣднитѣ два стажа: 1) карането на обозитѣ и поправянето на пѣтищата въ врѣме на военни походи и, най послѣ, 2) завеждането щаловетѣ на султанитѣ и визиритѣ, пасенето на конетѣ и стадата имъ, пѣченето на хлѣбъ и сухари въ беглишкитѣ фурви и т. н. — все въ Цариградъ и околноститѣ му. Самото прѣда-

1) Ср. Ц. Гинчевъ, Ив. Ев. Гешовъ и Хр. Хинковъ въ хубавата статия на Д-ръ Ив. Каросеровъ: „Търновскитѣ градинари и тѣхното движение“, отп. „Желѣз. Сборникъ“, 1909 г.

2) Ср. Hammer. Staatsverwaltung und Staatsverfassung d. Türk. R.